

ครูนักวาดการ์ตูน (ตอนเข้ากรุงเรียนปริญญา)

ไพบูลย์ พันธมือง

เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2519 เพื่อน ๆ นิสิต นักศึกษาหลายคนพากันหนีเข้าป่า เพิ่มจากเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2516 ผมเองก็หนีกับเขาเหมือนกัน แต่ หนีจากหอพักหลังมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปหลบอยู่ในห้องแถวตรงข้ามสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าวิทยาเขตบางมด ก่อนที่จะ หนีมากบดานอยู่ที่อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร เพราะ ภาพการ์ตูนที่ผมวาดทำพิษ...

เรื่องมันเป็นอย่างไรนะหรือ คืออย่างนี้ครับ

ในโรงเรียนวัดควนนิคม อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ปี เดียวกัน ผมพูดเกริ่น ๆ กับครูหลาย ๆ คนในโรงเรียน ว่าผมจะสมัครไปอบรมวิชาบรรณารักษ์ที่กรุงเทพฯ ตอน ปิดภาคเรียน และคราวนี้ผมก็จะมีวุฒิ ครู พ.ม. ที่ไม่ ด้อยกว่าครูคนอื่น ๆ แต่พอพูดจะไปอบรม ครูประสิทธิ์ ศรีหะรัญญ์ แย้งว่า

“พี่จะไปอบรมวิชาบรรณารักษ์ทำไม อบรม แล้วพี่ได้อะไร?”

“ก็ได้วุฒิ พ.ม. ใจ” ผมตอบ

“ได้ พ.ม. แล้วเงินเดือนพี่เพิ่มขึ้นอย่างนั้นหรือ?”

“ไม่เพิ่ม แต่พี่เขากล่าวหาว่าพี่ไม่มีความรู้ มัน จะได้หมดไปถ้าพี่มีวุฒิ พ.ม.”

“เหลวไหลน่าพี่ พี่บ้าแล้วนะรู้ไหม ไปสนใจอะไร กับคำคนพวกนั้น ผมว่าพี่ที่สอบวิชาครูวิชาสังคม และ ผ่านการอบรมภาษาไทยมา พี่ก็มีความรู้เยอะแล้ว แต่ผมไม่เห็นด้วยที่พี่จะไปอบรม นั่งเย็บซ่อมทำปก หนังสือ นั่งเขียนตัวอักษรปกหนังสือ... งานพวกนี้มัน อยู่ในวิชาวาดเขียนโท วาดเขียนเอกของพี่ ผมว่าถ้า พี่จะยอมเสียเวลาหรือเสียเงินอีกสักกรอบละก็ พี่ไป สอบเรียนต่อปริญญาตรีที่ ม.ศรีนครินทรวิโรฒดีกว่า วาดเขียนเอกของพี่เขารับไม่ใช่หรอ พี่ไม่ต้องรอใช้ วุฒิ พ.ม. ไปสอบ”

ภาพบน: ถ่ายร่วมกับเพื่อนในห้องที่เรียนศิลปะด้วยกัน
 ภาพล่าง: ภาพเมื่อครั้งเป็นครูที่โรงเรียนวัดควรมียม
 อ.ตะกั่วป่า พ.ศ. 2515 ก่อนจะไปเรียนมหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2518

ประสิทธิ์ ศรีหะรัญ เป็นเพื่อนคนเดียวของผมในโรงเรียนที่ทุ่มตัวเป็นนักเขียนเรื่องสั้น เป็นคนอ่านหนังสือทั้งพ็อกเก็ตบุ๊กและนิตยสารต่าง ๆ เช่น “ฟ้าเมืองไทย” ของอาจินต์ ปัญจพรรค์ อ่าน “วิทยาสาร” ของไทยวัฒนาพานิช เขียนเรื่องสั้นลงในวิทยาสาร และฟ้าเมืองไทย ใช้นามปากกา “สิงขร บอระเพ็ด” “มานพ มโนรมย์” และยังใช้ชื่ออื่นอีกหลายนามปากกา

ที่ผ่านมาประสิทธิ์เป็นผู้มาจุดประกายในใจของผมที่ทำให้ผมวาดภาพการ์ตูนลงในนิตยสารวิทยาสาร จนผมกลายเป็นนักเขียนนิยายภาพการ์ตูน พิมพ์เป็นเล่มออกวางขาย จนเป็นที่รู้จักไปทั่วเมือง มาครั้งนี้ผมจะไปอบรมวิชาการบรรณารักษ์ ประสิทธิ์ก็คัดค้านอีก

ใจหนึ่งผมเห็นด้วย แต่พอลถามตัวเองว่า ‘นี่มาถึงกับคิดจะเอาวุฒิการศึกษาบัณฑิตมาต่อท้ายชื่อเลยเชียวหรือ มันไม่มากเกินไปหน่อยหรือ’ เพราะแม้ผู้มีวุฒิวาดเขียนเอก จะมีสิทธิ์สมัครสอบเรียนปริญญาตรี แต่คนที่เรียนปริญญาตรีควรจะมียุทธศาสตร์ทางวิชาการ เช่น มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ผมแทบไม่กระดิกหู ผมจึงยังไม่ตกลงใจ เพราะคิดว่ามันสูงส่งเกินไปสำหรับผม...

ผมไตร่ตรองอยู่สองสามเดือน ก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำตามที่ประสิทธิ์แนะนำดีหรือไม่ กระทั่งวันหนึ่งมีครูผู้ชาย ซึ่งนามสกุลเป็นคนมีชื่อเสียงของเมืองตะกั่วปากำลังเรียนปริญญาตรี (กศ.บ.) อยู่ที่มหาวิทยาลัยในจังหวัดสงขลา มาติดต่อขอให้ผมวาดภาพพุทธประวัติ ตั้งแต่ประสูติ ตรัสรู้ จนถึงปรินิพพานจำนวน 22 ภาพ จะเอาไปประกอบรายงานเป็นงานกลุ่ม พร้อมจัดนิทรรศการร่วมกับเพื่อน ๆ ที่เรียนในห้องของมหาวิทยาลัย วิชาเอกเดียวกัน

ผมคล่องในการวาดภาพคน จากการสอบผ่านวาดเขียนเอก และวาดภาพต้นฉบับนิยายภาพการ์ตูนจึงรับวาด แต่ผมมีอุดมการณ์ที่จะไม่ลอกแบบภาพวาดของศิลปิน แม้ว่าภาพที่ผมนำมาเป็นแบบคือภาพวาดฝีมือพระเทวาภิรมมิต จิตรกรผู้ยิ่งใหญ่ที่วาดภาพเรื่องราวในพุทธประวัติ และโรงพิมพ์ ส.ธรรมภักดี ถ่ายเป็นภาพขาว-ดำ ขนาดโปสเตอร์ วางจำหน่ายเป็นชุด ๆ ซึ่งผมซื้อไว้ 1 ชุดเอามาเพื่อศึกษาดูลักษณะการแต่งกาย เสื้อผ้า ช่างม้า และปราสาท ราชวัง...

ก่อนจะจินตนาการลักษณะท่าทางของแต่ละบุคคลขึ้นใหม่ วาดลงในกระดาษวาดเขียนแผ่นใหญ่ขนาด 20 x 30 นิ้ว ผมคิดค่าวาดภาพละ 100 บาท ใช้เวลาวาดอยู่ 2 สัปดาห์ จึงได้เงิน 2,200 บาท มาไว้ชื้อนมให้ลูกดื่ม

ครูผู้มาว่าจ้างดูมีบุคลิกดี สมเชื้อสายนามสกุลที่มีชื่อเสียง แต่ละคนในตระกูลนี้ ต่างเป็นครู เป็นอาจารย์ เป็นพยาบาลเป็นหมอ... จึงเหมาะสมที่จะเป็นบัณฑิตปริญญา มีคนเรียกว่าอาจารย์.. แต่ผมมารู้สึกตึงใจ ๆ ตรงคำบรรยายภาพที่เขียนใส่มาในกระดาษเพื่อให้ผมวาดตามคำบรรยาย หลายคำเขียนผิดหลักภาษาไทย เช่น คำว่า ศิริระ เขียนเป็น ศรีระ ทำให้ผมนึกขึ้นมาว่า ‘ถ้าคนเรียนระดับปริญญาตรี มีพื้นฐานวิชาภาษาไทยระดับนี้ ผมก็น่าที่จะไปเรียนได้’

ก่อนปิดเรียนภาคปลาย พ.ศ. 2518 ผมจึงนั่งรถทัวร์สี่ฟ้าจากสถานีขนส่งตะกั่วป่าเข้ากรุงเทพฯ กระลองสอบเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อวัดศักยภาพของตนเอง ซึ่งถ้าสอบไม่ได้จะได้หันกลับไปสมัครเข้าอบรมวิชาบรรณารักษ์ฯ เอาประกาศนียบัตรครู พ.ม.ต่อ พอดีกับวิจิตร จันทรไพฑูรย์ เพื่อนที่เคยสอบวาดเขียนตรีโท เอก มาด้วยกัน และผมเคยไปฟังพาวิจิตร ตอนสอบวาดเขียนเอกและตอนผมมาชวนไปที่สำนักพิมพ์หนังสือการ์ตูน

ครั้งนี้ บ้านของวิจิตรพอจะมีที่ว่าง อีกร่างผมไปสมัครสอบ นอนแค่คืนเดียว วันรุ่งขึ้นก็จะเดินทางกลับโดยรถทัวร์บขส. กลับตะกั่วป่า ทำให้รู้ว่าวิจิตรพยายามสอบเอนทรานซ์ จะเรียนต่อปริญญาตรีที่มศว ประสานมิตร มา 2 ครั้ง แต่ยังไม่สอบได้ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 ที่วิจิตรไปยื่นใบสมัครสอบพร้อมกับผมและพูดว่า “ผมจะสมัครสอบครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ถ้าไม่ได้ผมไม่สอบอีกแล้ว”

หลังยื่นใบสมัครสอบเสร็จ ผมเดินดูรอบ ๆ หอประชุมที่มีการตั้งโต๊ะขายหนังสืออ่านเพื่อเตรียมสอบและหนังสือเก็งข้อสอบที่เหล่านิสิตนักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ นำเข้ามาตั้งขายอยู่มากมาย พร้อมมีเสียงพูดจาเชิญชวน

“ใครอยากสอบได้ เชิญซื้อไปอ่านนะครับ - นะคะ มีตัวอย่างข้อสอบด้วย”

ผมซื้อหลายเล่ม หยอดเงินไปราว 300 บาท จากนั้นก็รีบเดินทางกลับตะกั่วป่าในตอนค่ำ มาถึงตะกั่วป่าตอนเช้ามืดพอดี จึงต่อรถสองแถวเข้าสู่ตลาดเก่าตะกั่วป่า

หนังสือที่ซื้อมา พอเปิดอ่านอย่างจริงจัง ปรากฏว่าหลายเล่มไม่ได้เกี่ยวกับความรู้ที่จะสอบเลย แต่มีอยู่เล่มหนึ่งที่พิมพ์ขึ้นด้วยระบบอัดสำเนา เย็บเล่มแบบหนังสือทำมือที่ผมต้องนำมาอ่านอย่างเอาใจจริง เอาจึง เป็นตัวอย่างข้อสอบความถนัดทางการเรียน

เพราะพี่น้องเพื่อนฝูง
สังคมหมู่บ้าน
ศาลาบางปู
นครศรีธรรมราช
คอยดูหมิ่นตอกย้ำ
ว่าผมเป็นคนพิการไร้ค่า
อาชีพวาดรูปกระจอก ๆ
จะใช้ทำอะไรได้
จนต้องมาพึ่งสังคมในเมือง

หรือ Attitude Test แบบเลือกตอบ

วันสอบเอนทรานซ์ ผมนั่งรถทัวร์จากสถานีขนส่งตะกั่วป่าเวลา 6 โมงเย็น มาถึงกรุงเทพฯ สถานีขนส่งสายใต้ สามแยกไฟฉายตอนตี 5 แล้วลงรถเดินข้ามถนนไปยังบ้านของวิจิตร ซึ่งผมจะต้องมานอนพักที่บ้านเช่าของวิจิตรอีก 1 วัน กับอีก 1 คืน เช่นเคย กลางวันผมต้องนอนพักผ่อนเพื่อเอาแรง เพราะตอนนั่งรถทัวร์มา เป็นการเอนกายแบบหลับ ๆ ตื่น ๆ พอนอนอิมตตอนบ่าย ๆ จึงเอาตัวอย่างข้อสอบที่วิจิตรซื้อมาสะสมไว้มาทดสอบตนเอง ตกคําก็นอนพักผ่อนเพื่อเอาแรงไว้ต่อสู้กับข้อสอบ

6 โมงเช้าตัววันรุ่งขึ้น วิจิตร จันทรไพฑูรย์ นำผมขึ้นรถเมล์ไปลงที่ถนนเพชรบุรี แล้วลงเรือจ้างข้ามคลองแสนแสบ ค่าข้ามฝากคนละ 1 สตึง ก่อนขึ้นฝั่งเดินเข้าสู่มหาวิทยาลัยทางด้านหลัง ซึ่งสะดวกและใกล้กว่าเข้ามาทางถนนสุขุมวิท ในสนามสอบผมพบว่า มีผู้เข้าสอบในทุก ๆ คณะและวิชาเอกราว

8,000 คน ผมพบครูจากอำเภอตะกั่วป่าและอำเภออื่น ๆ ในจังหวัดพังงาไปสอบกันกว่า 20 คน และมารู้ทีหลังว่าครูผู้หญิงที่เคยพูดจาถูกหูฉัน ผม จากโรงเรียนวัดควนนิคมก็มาสอบ แต่ไม่ยอมให้เจาะเจอหน้า บวกกับแต่ละคนต่างสอบกันคนละห้อง แยกตามวิชาเอก

แต่ที่น่าสนใจสำหรับผม คือ ประรภ เพื่อนที่มา กลายเป็นพี่ภรรยา ซึ่งสอบได้วาดเขียนเอกหลังผม 3 ปี จากจังหวัดชุมพรก็มาสอบเอนทรานซ์กับเขา ด้วย ซึ่งที่ประรภมีโอกาสสอบอย่างวันนี้ได้ก็เพราะ การได้คบหากับผม ทำให้ผมนึกไปถึงนายทัดช่วง วาดรูปหน้าโรงภาพยนตร์ ซึ่งใช้อัฒตาท่อหุ้มและ ปิดกันตนเองไว้อย่างแน่นหนา ไม่เช่นนั้นก็อาจได้ มาถึงจุดนี้...

การสอบมีเพียงวันเดียวช่วงเช้าและบ่าย ช่วง เช้าสอบวิชาความถนัด Attitude Test ข้อสอบแบบ เลือกตอบ ให้ฝนน้ำหนักของดินสอดำ 4B ลงใน ช่องสี่เหลี่ยมหน้าคำตอบที่ถูกต้อง ว่ากันว่าใช้ เครื่องคอมพิวเตอร์ตรวจ ถ้าไม่ทำอย่างนั้นหรือทำ ผิดวิธี คอมพิวเตอร์จะไม่ตรวจ ข้อสอบมี 100 ข้อให้ เวลา 50 นาที

ก่อนไปศึกษาต่อ ได้ออกแบบพวงมาลาให้โรงเรียนส่งประกวด และได้รับรางวัลที่ 1 ถ่ายภาพร่วมกับครูใหญ่ และครูสาว ผู้ที่จะถือพวงมาลาไปวางฯ

ข้อสอบชุดที่ 1 หมดเวลา ชุดที่ 2 มาอีก ชุดนี้ เป็นความถนัดศิลป์ มี 100 ข้ออีกเช่นกัน แต่ข้อสอบ ออกมาเป็นรูปภาพ เช่น ศีรษะของหนุมาน หันไป ทางซ้าย ให้ผู้สอบวาดหันกลับไปทางขวา เหมือน ภาพเงาในกระจก และต้องวาดให้เร็วที่สุด ผมวาด ไปโดยไม่สนใจว่าจะต้องให้เหมือนตัวอย่างเป๊ะ ๆ แต่ก็วาดได้ไม่ครบทุกข้อ ยังขาดอีกราว 20 ข้อที่ทำ ไม่ทัน เพราะหมดเวลาเสียก่อน

หลังพักรับประทานอาหารกลางวัน ตอนบ่าย สอบภาคปฏิบัติ 1 ชั่วโมง ข้อสอบให้ออกแบบ โปสเตอร์โฆษณา ซึ่งกว่าจะคิดแบบได้ก็ใช้เวลาไป กว่าครึ่งชั่วโมง ผมออกแบบเสร็จลงสีได้นิดหน่อย เวลาก็หมดอีก ผมบอกตัวเองว่าการมาสอบคราวนี้ ไม่มีทางสอบได้โดยเด็ดขาด! แต่ไหน ๆ เมื่อมา สอบแล้ว ก็ลองใช้บริการโทรเลขของศูนย์นิสิต นักศึกษา เสียหน่อย เขารับประกันผลการสอบโดยจะ โทรเลขไปยังผู้ที่สอบได้ ค่าบริการคนละ 20 บาท มี ข้อตกลงว่าผู้สอบได้เท่านั้นที่จะได้รับโทรเลข ถ้า สอบตกไม่ต้องโทร เงิน 20 บาท ตกเป็นรายได้ของ ศูนย์นิสิตนักศึกษา

ผู้มาสอบที่มาจากต่างจังหวัดบางคน มีญาติ หรือเพื่อนฝูงอยู่ในกรุงเทพฯ สมัยคร่ำครวญอยู่พอฟัง ผลสอบไม่ต้องจ่ายค่าโทรเลข แต่จะมาดูผลสอบที่ ติดประกาศไว้ที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย ด้วยตนเอง ส่วนผมสอบเสร็จรีบจับรถ บขส. เทียว 6 โมงเย็นเดินทางกลับตะกั่วป่าทันที

โรงเรียนปิดเรียนภาคปลายเกือบ 2 เดือน ผม เห็นเป็นโอกาสอยากพาลูกหญิง-ชาย 2 คนไป ให้ย่าที่นครศรีธรรมราช ได้เห็นหน้าและหลาน ได้รู้จักย่า และจะไม่อยู่รอวันที่จะมีโทรเลขจาก มหาวิทยาลัยโทรเลขมาแจ้งผลสอบ แต่นุญรับพี่สาวของพี่ไพรปรามว่า

“คุณจะไปนครฯ ได้ไง ที่คุณไปสอบไว้ถ้ามีโทรเลข มา ดิฉันจะติดต่อกับคุณได้อย่างไร?”

ผมตอบว่า “ไม่มีวันสอบได้หรอกพี่ ผมทำข้อสอบ วิชาสุดท้ายได้ไม่ถึงครึ่ง เวลาหมด เสียก่อน ผมสอบ ตกแน่ ๆ อย่าไปหวังเลย ไม่มีโทรเลขมาหรอก”

“แต่คุณก็อย่าเพิ่งไป เชื่อดิฉัน อีกสักวันค่อย ไป...” บุญรับยังคงห้าม ผมลังเล...

“จ้ะ เอร๊ย พงษ์นี้ผมจะรอคุณสักชั่วโมง ถ้าเก้าโมง ไม่มีโทรเลขมาผมจะไปนครฯ”

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมแต่งกายอยู่ในชุดพร้อมที่จะ เดินทาง และออกมานั่งอยู่ที่หน้าห้องเช่า ริมถนน ตั้งแต่ฟ้าพอสว่าง ๆ เพื่อรอบุตรไปรษณีย์ที่จะมาส่ง โทรเลข ปกติบุตรไปรษณีย์จะมาส่งจดหมายเวลา ประมาณ 9 ถึง 10 นาฬิกา แต่ถ้าเป็นโทรเลขบุตรไปรษณีย์ จะมาส่งตั้งแต่ก่อน 8 โมง เพราะถือว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน

เป็นเรื่องปกติของคนทีรอคอยที่มักจะรู้สึกวุ่นวายเวลาที่รอคอยเชื่องช้า รวกับการตีบคลานของ หอยทาก แต่หากนั่งทำอย่างอื่นเวลาจะล่วงไปเร็วมาก ผมนั่งยกข้อมือขึ้นดูหน้าปัดนาฬิกาตลอดเวลา จนฟ้าเริ่มสว่างมากขึ้น ๆ และพอถนนหนทาง ตีกรามบ้านช่อง หลังคาบ้านและยอดไม้... ปรากฏเห็นชัดเจน เสียงรถจักรยานยนต์สปีดเตอร์ เครื่องยนต์สองจังหวะของไปรษณีย์ที่ผมคุ้นหู เพราะเสียงไม่เหมือนรถของใคร ดังมาแต่ไกล

ผมดีใจรีบลุกขึ้นยืน ด้วยใบหน้าแช่มชื่นและมีความสุข เมื่อเห็นรถจักรยานยนต์สีแดงแล่นเข้ามาหา และหยุดจอดลงตรงหน้า ขวาลิตบุตรไปรษณีย์ ซึ่งมีอายุอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน แกมยังรู้จักกันดีพูดว่า

“ขอแสดงความดีใจด้วยนะครับพี่บุญลย์” ก่อน ขวาลิตจะหันหัวรถขับย้อนกลับไปทางเดิม

ผมแกะดูโทรเลขในมือ มีข้อความย่อ ๆ “สอบ ได้ รายงานตัว/สัมภาษณ์ (วันที่).....เม.ย.18”

ได้รับรางวัลจากการร้องเพลงชีวิตครูในปีที่จบการศึกษา

ผมรู้สึกปรับตัวไม่ทัน ชีวิตของผมเปลี่ยนไป ณ นานานั้น เปลี่ยนไปแบบที่ผมคาดไม่ถึง สิ่งที่ผมคิดว่ามันสูงสุดในชีวิตของผู้พิการด้วยโอกาส ไม่เคยผ่านสถาบันวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยอย่างผม มันไม่น่าจะก้าวมาถึงจุดนี้ ผมอ่านโทรเลขจบแล้วนั่งลงต่อที่พื้นนอกชาน พลาททวนถึงอดีต... ผมเคยบันทึกเป้าหมายในชีวิตไว้ในไดอารี่ พ.ศ. 2505 ที่สมัครสอบวาดเขียนตรี-โทว่า

“ภายใน 3 ปี (พ.ศ. 2505 ถึง พ.ศ. 2507) ฉันจะต้องสอบวาดเขียนโทให้ได้”

ปรากฏว่า พ.ศ. 2505 ผมสอบวาดเขียนโทได้ 5 ใน 6 ชุด แต่พอ พ.ศ. 2506 - 2507 ผมสอบวิชา วาดเส้น ตกซ้ำ ๆ ทั้ง 2 ปี เพราะถูกครูแจ้ง แก้วสี กรรมการคุมสอบหาว่าผมกับบรรจจิตรทุจริตในการสอบ โดยวาดให้กัน ทำให้ผมต้องพลัดพรากจากรจิตร ต้องจากบ้านเกิดมาหาสนามสอบแห่งใหม่ คือ สนามสอบภูเก็ต ผมนึกประหลาดใจในโชคชะตา เหมือนว่ากรรมเก่าได้กำหนดทางเดินให้ผมไว้

เพราะพี่น้องเพื่อนฝูง สังคมหมู่บ้านศาลาบางปู นครศรีธรรมราช คอยดูหมิ่นตอกย้ำว่าผมเป็นคน พิการไร้ค่า อาชีพวาดรูปกระจอก ๆ จะใช้ทำอะไรได้ จนต้องมาพึ่งสังคมในเมือง ได้เจอคนอย่างอาจารย์ เนบ ทิชนพงศ์ ได้เจอสิบเอกสมบุญ ณ ทุ่งถ้ำรูป ทำให้ผมมีอาชีพและมีคุณค่าในตัวเอง และพอจากบ้านเกิดมา ผมเจอคนหลอกต้มหวังหาประโยชน์

แต่กลายเป็นว่าคนที่หลอกต้มกลับนำผมไปเจอ
ผู้อุปถัมภ์ ให้ที่อยู่ที่งกับเป็นพ่อแม่ในชาติ
ปางก่อน ทำให้ผมสอบบรรจุเข้าเป็นครูได้ด้วยวุฒิ
ม.6 ก่อนจะมาปรับวุฒิเป็นครูวาดเขียนโท...

หลังจากมาเป็นครู ผมบันทึกไว้ในสมุดไดอารี่
ว่า “จะต้องสอบวาดเขียนเอกให้ได้ภายในไม่เกิน
3 ปี” แล้วผมก็สอบวาดเขียนเอกได้ใน 2 ปี ต่อจาก
นั้นผมก็ไม่ได้คาดหวังอะไรอีก...

ทว่าหลังจากเป็นครูตรี วุฒิวาดเขียนเอก ผมถูก
กำหนดให้มาสอนในโรงเรียนใหญ่ ก็มาถูกครูผู้หญิง
วุฒิ พ.ม.กับ ปกศ.สูง ค่อนแคะว่ามีความรู้สามัญแค่
ม.6 ไม่มีความรู้ในการที่จะเป็นครู เพราะไม่เคยผ่าน
วิทยาลัยครู ผลักดันให้ผมหันไปสอบชุดครู พ.ม.
อีก 2 ปี แต่พอจะได้วุฒิครู พ.ม. เพื่อนครูผู้หวังดี ก็
มาพูดกระตุ้นต่อมความคิดให้ผมหันไปสอบเข้า
เรียนมหาวิทยาลัย อย่าให้ไปหลงติดอยู่ทีวุฒิ พ.ม.
เพราะการที่ผมไปสอบและอบรมภาษาไทย ผมก็ได้
ความรู้ภาษาไทยมาใช้จนเพียงพอแล้ว ควรจะไป
ต่อปริญญาตรีจะดีกว่า

นี่ก็อาจเป็นกรรมที่ผมเคยผูกพันมากับคนอื่น
ในชาติปางก่อนใช่หรือไม่ที่ทำให้บางช่วงตอน มีคน
มาปิดกั้นหนทางเดิน บางช่วงตอนก็ให้คนมาช่วย
เปิดท้อ ดึงรั้งผมขึ้นจากบ่อโคลน...การที่ครูผู้หญิง
ในโรงเรียนพูดจากมุมมองและวิสัยทัศน์ที่ตรงไป
ตรงมา ก็เพื่อกระตุ้นให้ผมได้หาทางอุดช่องโหว่ของ
ตน เพื่อก้าวเดินไปสู่เป้าหมายที่สูงยิ่งขึ้น หาใช่เป็น
ศัตรูร้ายแต่อย่างใด

ผมยกกระเป๋าทันทีบรรจุเสื้อผ้าทั้งของลูกและ
ภรรยา รื้อออกมาแขวนไว้ในตู้โครงเหล็กหุ้มพลาสติก
ตามเดิม แล้วมานั่งปรึกษากับภรรยาว่า เมื่อผมไป
ศึกษาต่อนาน 2 ปี ลูก ๆ และพี่โจจะอยู่กันอย่างไร
เพราะตอนไปสอบ ผมไม่ได้หวังว่าจะสอบได้จริง ๆ
แต่เป็นการไปทดลองดูเล่น ๆ ผมจึงไม่ได้วางแผนหรือ

เตรียมความพร้อมเรื่องเงินที่จะต้องใช้จ่ายเอาไว้
เมื่อสอบได้จึงกลับไม่พร้อม แต่จะให้สละสิทธิ์ก็
เสียดาย เพราะแต่ละปีมีคนเป็นหมื่นที่ปรารถนาจะ
เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เพื่อเอาใบปริญญาพร้อม
ภาพถ่ายที่ได้เข้ารับจากพระหัตถ์ของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่คน 1 ใน 1,000 จะมีโอกาส
ได้สักคน ไม่ใช่ใคร ๆ ก็ทำได้

“เราจะยังเช่าห้องของครูละมัยอยู่ที่นี่ หรือจะ
ไปอยู่บ้านพี่ที่นคร หรืออำเภอปะทิวบ้านของใคร?”

พี่โรตอบทันทีว่า “น้องขอไปอยู่ที่บ้านแม่ของ
น้อง ที่ดินที่สวนยังเป็นของแม่ แม่ไล่จะมีที่น้อง
หลายคน แต่ทุกคนก็แยกไปตั้งครอบครัวใหม่ พี่ชาย
คนโตเป็นปลัดอำเภอ พี่ปรารถนาอยู่บ้านพักครู ที่ยัง
อยู่กับแม่มีพี่วารีกับพี่สันต์ แต่ทั้งคู่ก็มีนามีสวน ไม่
เดือดร้อน”

“แล้วเงินเดือนพี่ที่สหกรณ์หักเหลือเดือนละ
แปดร้อย จะทำอย่างไร เพราะถ้าพี่เอาไปกินใช้ใน
กรุงเทพฯ น้องและลูก ๆ จะอยู่กันอย่างไร?” ผม
ปรึกษาหาทางออก

“เงินเดือนของพี่ที่เหลือเดือนละแปดร้อยพี่พา
ไปใช้ในการเรียนที่กรุงเทพฯ เกะะ ไม่ต้องห่วง
น้องกับลูก ๆ ว่าแต่พี่จะใช้พอหรือ? ค่าใช้จ่ายใน
กรุงเทพฯมันแพงมากนะ”

“พี่จะไปเขียนการ์ตูนขาย” ผมตอบทั้ง ๆ ที่ยังไม่
แน่ใจว่าไปอยู่แล้วยังจะมีเวลาให้วาดการ์ตูน

“เดือนแรก ๆ ที่พี่ไปอยู่ พี่ต้องมีติดตัวไปสัก
สามพันหรือสี่พัน น้องจะเอาสร้อยไปจำหน่าย เอาเงิน
มาสมทบให้พี่พาไปใช้ก่อน น้องอยู่ที่บ้านแม่ไม่
ลำบากอะไร ในสวนของพ่อกับแม่ยังมีมะพร้าว
ระกำหวาน หน่อไม้... ให้เก็บไปขายได้อยู่ชั่ววันนา
ปลาในหนองก็มี ไม่ต้องซื้อหา น้องหากินได้ไม่
ต้องห่วง” พี่โรพูด ทำให้ผมนึกรักภรรยา ขึ้นมาอีก
หลายร้อยพันเท่า ■ (โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)